

JANE
FEATHEROVÁ

*Záhadný
vikomt*

JANE FEATHEROVÁ

Záhadný vikomt

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Jane Feather: Trapped by Scandal,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pocket Books,
A Division of Simon & Schuster, Inc., New York 2015,
preložila Miriam Ghaniová.

*Tento príbeh je vymyslený. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výsledkom autorkinej fantázie alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2015 by Jane Feather
All rights reserved
Translation © Miriam Ghaniová 2016
Cover Design © Peter Brunovský 2016
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2016

ISBN 978-80-220-1937-8

Londýn október 1795

1 LADY HERMIONE FANSHAWOVÁ klopkala dlhými prstami po hracom stole v jednom zo súkromných hráčskych salónov Rotundy v Raleigh Gardens. Výrazné zelené oči jej žiarili vzrušením, keď sledovala, ako sir Anthony Cardew hádže kocky na stôl, potiahnutý biliardovým plátnom.

„Dopekla,“ zašomral, lebo zasa prehral. Poriadne si odpil z pohára burgundského, prižmúril krvavočervené oči a flochol po očku na lady Hermione. „No tak, Hero, zlatko, dajte mi ten krásny náramok. Prisahám, že ho zajtra vyhrám späť.“ Načiahol sa po jej útlom zápästí, ktoré zdobil náramok posiaty drobnými diamantmi a perlami.

Hero odtiahla ruku. „Nie, Tony. Ste príliš opitý, aby ste dobre videli, nieto ešte hrali a dávali stávky. Založte radšej niečo svoje.“ Odtisla si stoličku a vstala napriek protestom mužov sediacich okolo stola. Všetci boli presvedčení, že jej prítomnosť im prináša šťastie. Narýchlo sa rozlúčila, zdvihla striebornú masku, čo predtým odložila, a odvrátila sa. Smaragdovozelené sukne jej zašuchotali, keď vykročila napriek nesúhlasu sediacich pánov. Pri dverách do strednej časti Rotundy zastala a nasadila si masku, až potom vyšla von. Táto maškaráda chránila pred verejnosťou: záhrady okolo Rotundy boli jasne osvetlené a prechádzali sa tam zástupy ľudí, rovnako sa skrývajúcich za anonymné masky. V okolí Raleighu a Vauxhallu panovala neviazanosť a voľné mravy, takže nikto radšej neukazoval svoju pravú tvár.

Hero sa poobzerala po ľuďoch zhromaždených okolo

Rotundy, ktorí čakali na koncert, a zaviazala si strieborné šnúrky vzadu na hlave. Prsty jej však zrazu stuhli. Zahľadela sa cez štrbiny na oči a srdce sa jej prudko rozbúchalo.

To nie je možné. Tu určite nie.

Na chvíľu znehybnela s očami upretými na štíhlu, vysokú postavu v čiernej zamatovej maske. Poznala každú jej črtu, a keď sa pohla, spoznala aj dlhý leví krok, silný, nehlučný, akoby ľahostajný, ale pritom plný energie. Tmavogaštanové vlasy mal moderne ostrihané, ale jedna neposlušná kučera mu aj tak skĺzla do čela, tak ako si to pamätala.

Zrazu jej došiel dych. Tešila sa, že si nasadila masku, ako sa predierala davom ľudí ponáhľajúcich sa na koncert. Prečo prišiel? Frivolnú zábavu si nikdy nespájala s Williamom Ducassom, vikomtom zo St. Aubery. Bol vynikajúci spoločník so zmyslom pre suchý humor, ale nikto v jeho spoločnosti si nikdy nemyslel, že by ho hnala nejaká silná motivácia, skôr iba jednoduché potešenie.

Srdce jej búšilo, v ušiach jej zneli jeho posledné slová. Posledných dvanásť mesiacov sa snažila zabudnúť alebo aspoň nemyslieť na to, ako sa rozišli, no v tej chvíli, ako jej naňho padol zrak, sa všetko vrátilo.

Nezbadal ju a ani by ju nespoznal, aj keby ju zazrel; určite nie v takomto oblečení. Pridala do kroku, ako keby utekala pred prenasledovateľom, on ju však určite nebude sledovať.

Tak či tak však ktosi za ňou kráčal. Dobrý šiesty zmysel jej to napovedal, chĺpky na zátylku sa jej zježili. V zamyslení si ani nevšimla, ako ďaleko sa zatúlala od osvetlených chodníkov a trávnikov. Akosi zablúdila na cestičku lemovanú hustým porastom, na oblúbené miesto nemravníkov a podliakov.

Vtom sa jej za chrbtom ozvalo: „Hej, zlatko, zišla by sa vám nejaká spoločnosť. Určite.“ Bolo zrejmé, že ten chlap je

pripitý. Vtom sa ozval aj druhý opitý hlas. „Postojte, zlatko. Noc je chladná. Pobožkám vás, aby ste sa trochu zahriali.“

Srdce jej zastalo a celá zmeravela. Stretla sa už aj s horším ako s dvoma opilcami na tmavom chodníku v Raleighu. Rýchlo zabočila na užšiu cestičku a zvolala cez plece: „Ďakujem, páni, ale nestojím o spoločnosť.“ Počula, ako sa jej smejú tesne za chrbtom. A nebol to príjemný smiech. Hero zastala a obrátila sa k nim tvárou. Pravdaže, predstavovala lákavú korisť. Žiadna slobodná mladá dáma by sa nemala sama prechádzať v Raleighu potme. Zrejme ju považovali za pobehlicu, ktorá sa premáva po svojom vychođenom chodníčku.

So smiechom sa k nej potácali, jeden dokonca držal v ruke otvorenú fľašu šampanského. Masky nemali, len plášte, pod ním jemné hodvábne trojštvrťové nohavice a vyšívané kabátce. Smotánka, pomyslela si pohľadavo Hero, ktorá si o sebe myslí, že si môže všetko dovoliť. Uloví si nejakú korisť z nižšej triedy.

No vyčítať to mohla len sama sebe. Hero zastala na úzkom chodníku. Kry po oboch stranách boli vysoké a husté, takže ich skrývali pred každým pohľadom.

„Ach, tuším sme natrafili na nejakú bojovníčku, Carlton,“ ozval sa ten s fľašou v ruke a zaštikútal. Zrazu prudko zamával fľašou Hero takmer pred očami. Rýchlo sa odtiahla a zdvihla koleno, akoby sa chcela brániť. Keď doň chlap narazil, prehol sa a zasyčal, no v očiach mu svietila zlomyseľná túžba. „Chyť ju, Carlton. Potrebuje poriadnu príučku.“

Druhý muž chvíľu váhal; vtom stuhol, lebo na temene hlavy pocítil chladnú oceľ pištole. Hneď nato sa zvalil na zem a nasledoval ho aj jeho spoločník, ktorý sa držal za boľavý rozkrok.

„Dobrý večer, Hero. Vidím, že si použila jeden zo svojich zvyčajných trikov.“ William Ducasse si zastrčil striebornú

pištoľ do vrecka pod plášťom. Uprel na Hero orieškovohnedé oči, v ktorých sa zračilo pobavenie aj podráždenie. „Prečo vyvolávaš takéto nechutnosti?“

„Ja som ich nevyvolala,“ odvetila úsečne a premýšľala, prečo nepočula za sebou jeho kroky. No vikomta nikto nepočul, keď si to on sám neželal. „Neuvedomila som si, ako ďaleko od Rotundy som sa zatúlala, a tí dvaja...“ Znechutene ohrnula pery, keď sa zahľadela na dve nehybné telá na chodníku pri svojich nohách. „Sú príliš opití, aby si vôbec uvedomili...“

„To je pravda.“ William vystrel ruku. „Prekroč ich.“

Vložila mu ruku v hodvábnej rukavičke do dlane a prekročila telá, takže sa dostala bližšie k nemu. „Čo tu robíš, William?“

„Mám určité povinnosti,“ zdôraznil. „Tak ako aj ty, drahé dievča.“ Poobzeral sa po tmavých kroch. „Kde máš nejaký sprievod? Mala by si mať sprievod, no vidím, že tu nik nie je.“ Uprel na ňu mačacie oči, až sa cítila nepríjemne.

„Mám sprievod,“ odvetila, „ale práve teraz prehráva rodný majetok v kockách a mozog má príliš zatemnený alkoholom, takže mu nič nedochádza.“

„Rozumiem.“ Uklonil sa, ale pery mal zvláštne vykrútené, takže Hero sa znova zrýchlil pulz. „Potom mi dovoľ, aby som ťa odprevadil k tvojmu koču, Hero.“ Ponúkol jej rameno, Hero však zaváhala, nechcela prejaviť prílišnú poslušnosť mužovi, ktorý jej vždy len rozkazoval. Boli časy, kedy by sa nikto nad jeho komandovaním nepozastavil, ale to bolo vtedy a teraz je teraz. Je sebestačná, dokáže si poradiť.

„Ako si ma spoznal?“ vyzvedala, no ani sa nepohla.

Krátko sa zachichotal. „Moja drahá, teba by som spoznal vždy, hoci aj vo vedľajšej miestnosti. Videl som ťa stáť v Rotunde, keď si si uväzovala masku. Sledoval som ťa, lebo...“

Pokrčil plecami. „Lebo som mal nepríjemný pocit, že ti hrozí nejaké nebezpečenstvo. Poď.“ Chytil ju za ruku a ťahal smerom k svetlám, hudbe a zabávajúcemu sa davu.

Nepokúšala sa vyslobodiť si ruku. Nemalo by to zmysel. „Prišla som s Tonym Cardewom a nemôžem si len tak vziať jeho koč, bude ho potrebovať.“

„Nezmysel. Cardew ako gavalier by ťa mal odprevadiť domov, to mu ešte pripomeniem. Nechápem, prečo sa správaš takto nerozumne.“

„Nerozumieš tomu,“ zašomrala Hero, keď sa priblížili k dlhému radu súkromných kočov, ktoré čakali na svojich majiteľov. „Keď je pri zdravom rozume, je celkom milý spoločník.“

„Vážne?“ zatiahol ironicky William. „Nikdy som ho nevidel pri zdravom rozume.“

Odkiaľ William pozná Tonyho Cardewa? lámala si hlavu Hero. A ako dlho je v Londýne? Dobre vedela, že do mesta nechodievala často a nemá príliš v láske spoločenské udalosti. No tu sa ocitol priamo uprostred diania. Čo ho sem priviedlo?

Bola to zaujímavá, trochu čudná otázka, ale v tej chvíli sa ňou nemohla zaoberať. Pri Williamovi musel byť vždy človek v strehu a ani Hero sa nemohla nechať ničím rozptyľovať. Neskôr bude mať príležitosť popremýšľať, prečo sem asi prišiel.

William zdvihol ruku a kývol na koč s erbom Cardewovcov. Kočič vyšiel z radu a nasmeroval kone k nim. Lokaj zoskočil a otvoril dvere.

„Na Grosvenor Square,“ zavelil William kočišovi, keď pomohol Hero nastúpiť. „Sir Anthony sa ešte chvíľu zdrží.“

Sadla si na mäkké sedadlo a zahľadela sa na Williama, stojaceho vo dverách s jednou nohou na schodíkoch. „Teda sa nepresvedčíš, či pôjdem rovno domov?“ opýtala sa pro-

vokačne. Chvíľu jej uprene hľadel do očí. Potom sa rozosmial a pokrútil hlavou. „Nepokúšaj ma, drahá. Možno tebe je jedno, akú máš povesť, ale ako vieš, mne to jedno nie je. Chod' rovno domov ako poslušné dievča.“ Odstúpil a zatvoril dvere, potom chvíľu sledoval, ako sa koč vzdáva.

William tušil, že v meste pravdepodobne na Hero natrafí – jeho momentálne povinnosti boli dôvodom, že sa dosť často musel pohybovať v spoločenských kruhoch –, ale myslel si, že keď na seba natrafia, zostane to len v rovine priateľstva a náhodných stretnutí.

Bola to však planá nádej.

Hero prekypovala krásou ako vždy, dokonca aj vlasy mala rovnakej farby ako kedysi. Ako pálený karamel pretkávaný zlatistými prameňmi. Oči mala živé a pozorné ako vždy. V posledných týždňoch ju už párkrát zazrel v meste a zvykol si, že ju vidí v drahých šatách s lesklými šperkmi, na čo mala právo. V skutočnosti je to však neskrotná, slobodná, voľná duša, ktorá nikdy nestráca odvalu. A to sa nezmenilo ani teraz. Stále riskuje, stále sa pohybuje na hraně škandálu. Bože, nedokáže sa tváriť, že zabudol, čo jeden pre druhého znamenali. Raz jej už dovolil odísť, doslova ju od seba odohnal, ale len pre jej a jeho dobro. No teraz pri pohľade na ňu, pri tóne jej hlasu, pri dotyku jej ruky ho znova zaplavil známy pocit, ktorý si však nemôže dovoliť... nie, ak sa chce sústrediť na dôležité veci.

Pobral sa naspäť do Rotundy. Sir Anthony Cardew si zaslúži malú príučku. Musí pochopiť, že nemôže priviesť dámu ako Hermione na maškarný ples a potom ju nechať napospas osudu. Vtom si pripomenul, že ako Hero pozná, Tony Cardew sa asi ani nedostal k slovu a nemal sa k čomu vyjadriť. Znovu si predstavil tých dvoch, ležiacich bezvládne v tmavých kroch. Áno, presne to si zaslúžili. Napo-

kon mu zišlo na um, ako by si s nimi Hero poradila, keby sa nezjavil.

No nedával im veľké šance. Pri tej myšlienke sa ironicky usmial popod fúz.

2 KOČ ZASTAL NA GROSVENOR SQUARE pred domom markíza z Brutonu s dvojítm priečelím. Lokaj zoskočil z kozlíka, aby lady Hermione spustil schodíky a otvoril dvere.

„Madam,“ ponúkol jej ruku.

„Ďakujem, Derek.“ Priateľsky sa naňho usmiala a vystúpila na tiché námestie. Bolo niečo po druhej ráno, ale v dome jej brata sa v každom okne svietilo. Nejaké svetlo čakala – majordómus si už isto ľahol, no vrátnik by ju čakal –, dom však vyzeral, akoby sa vnútri konal bál. Čo bolo dosť zvláštne, lebo markíz a jeho manželka zvykli večerať v tichosti a pokojne.

Keď Hero vyložila nohu na prvý nízky schod vedúci z ulice, vchodové dvere sa otvorili. Vo dverách sa ukláňal markízov majordómus, v ruke držal lampáš. „Lady Hermione... určite ste strávili príjemný večer.“

„Príjemný, Jackson, ďakujem.“ Prešla popri ňom s úsmevom a zastala v hale s mramorovou podlahou, zrazu si však uvedomila zvláštnu atmosféru, akési napätie vo vzduchu. „Je lord ešte hore?“

„Je v salóne na poschodí, lady. Myslím, že na vás čaká.“ Na tvári majordóma sa nezračilo nič, čo by jej čosi napovedalo, ale Jackson bol vždy nevyspytateľný.

Hero si stiahla rukavičky, masku si zložila už v koči. „Tak idem za ním. Dobrú noc, Jackson.“ Vyšla nahor po to-

čítom schodisku, krútiac maskou na šnúrke na jednom prste. Hodvábny plášť jej šušťal okolo nôh.

Salón na poschodí nebol veľký, vlastne to bola len akási rodinná miestnosť obrátená do zadnej záhrady za veľkým formálnym salónom, ktorý sa ťahal po celej dĺžke priečelia domu a mal výhľad na námestie. Oproti nemu bol malý rodinný salón, kde rodina večerala, keď nemali hostí. Dvere do salóna boli trochu pootvorené, a tak ich Hero potlačila a vošla.

Bol už október a vzduch dýchal chladom. V kozube horel oheň, okrem neho miestnosť osvetľoval luster plný zapálených sviec. Markíz z Brutonu sedel v kresle pri kozube a v ruke držal čašu brandy. Vôbec nevyzeral pokojne, a keď dovnútra vošla jeho sestra dvojča, vyskočil na rovné nohy.

„Ach, Hero, vďaka bohu si späť. Už na teba čakám.“

„Stalo sa niečo, Alec?“ Hľadala na jeho tvári známky nepokoja. Vždy dbal na svoj vzhľad, ale dnes mal červenkasté vlasy trochu strapaté a gombíky na košeli rozopnuté.

„Áno... vlastne nie. Teda aspoň dúfam.“ Prešiel si prstami po strapatých vlasoch. „Marie Claire má bolesti a ja neviem, čo robiť.“

Hero si rozopla plášť a prehodila ho cez chrbát pohovky. „Drahý, volal si už doktora Barretta?“

„Ach, pravdaže. Už je pri nej. Aj pestúnka je tam. Ale bolí ju to a ja neviem, ako jej pomôcť.“

Hero sa zhovievavo usmiala. „Sama o tom veľa neviem, Alec, ale myslím, že tej bolesti sa nedá vyhnúť. Ak sú pri nej doktor Barrett aj pestúnka, je v najlepších rukách.“ Podišla k príborníku, naliala si pohár brandy a priblížila sa ku kozubu. Zelené hodvábne šaty boli dosť odvážne, hlboký výstrih a nazberané rukávy ju príliš nechránili pred chladom. „Kedy sa to začalo?“

„Hneď po večeri. Najedli sme sa v pokoji, vieš, aká je Ma-

rie Claire v poslednom čase unavená, potom sme si zahrali piket, a vtedy sa to začalo.“ Neprítomne na ňu pozrel. „Ach, Hero, kiežby som mohol trpieť namiesto nej.“

„Viem, že by si to urobil, drahý.“ Pobožkala ho na líce. „No príroda má iné plány. Kde je teta Emily?“

„Zaspala. Dobre vieš, že ju už nikto nezobudí, keď si ľahne. Rozhodla sa navečerať sama vo svojej izbe, asi na ňu niečo lezie. Možno angína.“ Alec sa napriek obavám usmial. Prastará teta Emily vždy mala tú či onú chorobu. „V každom prípade nemá potuchy, že dom je hore nohami.“

„Ani by som nepovedala,“ uškrnula sa Hero. „Jackson by to nedopustil, či už prichádza na svet dieťa, alebo sa deje niečo iné. Pôjdem sa pozrieť na Marie Claire. Ideš so mnou?“

Alec utrápene pokrútil hlavou. „Pestúnka ma požiadala, aby som sa radšej držal obďaleč, vraj Marie Claire len znerovážujem.“

Hero sa zachichotala. Stará pestúnka sa o nich starala v detstve, vlastne ich vychovala. Ich rodičia nemali veľký záujem o svoje deti. Keď sa im podarilo splodiť dediča, naplno sa venovali londýnskym zábavám a spoločenskému životu. Často cestovali do Paríža alebo do Londýna, rodinný život vlastne nemali. Dvojčatá vyrástli a dospeli pod ochrannými krídlami pestúcky bez nejakého príliš vysokého vzdelania. Vystriedalo sa u nich zopár domácich učiteľiek, ani jedna však s dvojčatami dlho nevydržala. Mali aj niekoľko prísnejších učiteľov, ktorí sa v nich snažili vzbudiť záujem o ten-ktorý predmet, ale márne. Keďže Hero aj Alec boli nadmieru živí a o svojom vzdelaní chceli rozhodovať sami, mali u nich úspech len tí učitelia, čo im vychádzali v ústrety. Výsledkom bolo, že v niektorých predmetoch excelovali, ale na ostatné celkom kašľali.

„Vybehnem hore a zistím, ako to vyzerá. Potom ti prí-

dem povedať.“ Hero vybehla zo salóna úzkym schodiskom do spálne v podkroví. Spoza dvojkrídlových dverí izby lady Brutonovej začula hlasy aj slabé stony. Potichu ich otvorila a vĺzla dnu. V kozube horel oheň, veľkú posteľ s baldachýnom osvetľovali sviece. V miestnosti bolo neskutočne horúco, okná boli tesne uzavreté, aby nevznikol prievan, na dôvažok aj zastreté hrubými damaskovými závesmi.

Konča postele stála staršia žena; obrátila sa na zvuk otvárajúcich sa dverí. „Ach, to ste vy, lady Hero? Nezavadzajte tu.“

„Ani nebudem, pestúnka.“ Hero rýchlo pristúpila k posteli. „Ako sa ti darí, drahá?“ usmiala sa na bledú tvár na bielych vankúšoch.

Marie Claire sa pokúsila usmiať. „Kým na mňa nepríde bolesť, tak dobre.“ Vystrela ruku a Hero ju zovrela. „Alec je v poriadku?“

„Nie, trhá si vlasy, chudák,“ odvetila Hero. „Vyzerá napoly šíalene. Neznesie, keď nemá všetko sám pod dohľadom.“

Marie Claire sa slabo usmiala. „Presne ako ty, Hero.“

„Máš pravdu,“ prikývla. Marie Claire jej silno stisla ruku. Tvár sa jej v tej chvíli stiahla bolesťou. Hero ani nežmurkla, hoci mala pocit, že Marie Claire jej zlomí ruku. Zrazu zovretie povolilo a rodička si s úľavou vydýchla.

„Nechajte ju tak, lady Hero,“ prihovorila sa jej pestúnka. „Máme okolo nej aj bez vás dosť práce.“

„Vrátim sa neskôr.“ Hero pobozkala švagrinú na vlhké čelo a pobrala sa k dverám. Lekár vyšiel za ňou.

„Bude to asi dlhá noc, madam,“ informoval ju vážne. Mal na sebe čierny oblek a okolo krku mu na retiazke visel cviker, takže pôsobil profesionálne. „No všetko pokračuje, ako má. Povedzte to aj lordovi.“

„Pokúsim sa.“ Hero sa uhla slúžke s plnou náručou pla-

chiet. Nasledovala ju ďalšia s dvoma krčahmi horúcej vody. Na chodbe bolo po horúčave vo vykúrenej spálni trochu chladno. Vybrala sa do svojej izby, aby si prehodila šál, skôr ako sa vráti k bratovi.

Alec stál pred kozubom, keď vošla do salóna. „Ako sa má? Už je po všetkom?“

Hero pokrútila hlavou. „Nie, potrvá to ešte niekoľko hodín, ako povedal doktor Barrett, ale zvláda to statočne. Určite lepšie ako ja.“ Ako by to zvládla ona? Radšej tú predstavu hneď zahнала. To nie je dôležité. Nemá predsa v pláne v tomto období života rodiť deti.

„V Raleighu som stretla Williama,“ prehodila zrazu, ako keby to nejako súviselo s deťmi.

„Aha.“ Alec si práve do čaše nalieval brandy, obrátený chrbtom k nej.

Hero naňho uprela prižmúrené oči. „Nezdáš sa prekvapený.“

Stále odvrátený pokrčil plecami. „Ani nie som. Dalo sa to čakať, skôr či neskôr.“

Hero si sadla na opierku pohovky. „Vedel si, že je v Londýne.“ Nebola to otázka.

„Je tu už niekoľko týždňov.“ Konečne sa k nej obrátil a ukázal na karafu, či si dá aj ona.

Hero pokrútila hlavou. „Nie, ďakujem, dnes som už ma-la dosť. Prečo si mi nič nepovedal?“

Brat si sadol a vzdychol. „Nemohol som... Prisahal som, že to neprezradím, Hero.“

„Teda je tu pracovne?“ zamračila sa.

Alec na ňu takmer nepozrel, jeho mlčanie považovala za kladnú odpoveď.

„Nemala som to vedieť, však?“

„Prepáč, zlatko, ale nemôžem porušiť sľub.“

„Nie, pravdaže nemôžeš. Ale prečo? Myslí si, že sa mi ne-

dá veriť? Po tom všetkom?“ Nedokázala skryť, že ju to boľí, a zároveň sa hnevá.

„Nemôžem ti o Williamovi povedať viac,“ vyhlásil Alec. „Nevravel mi, že by sa ti nedalo veriť, ale komusi dal sľub, že o tom nebude hovoriť, a tak viac nemôžem prezradiť ani ja.“

„Nemôže predsa robiť to, čo predtým,“ zahundrala Hero, no viac na brata nenalievala. „Násilie sa skončilo a v Paríži zavládol aký-taký pokoj... alebo už tam aspoň nie sú vzbury. Generál princ Napoleon konečne porazil vzbúrencov, teraz velí armáde a má za sebou kopu víťazstiev. Uvažujem, pre koho asi pracuje William.“ Alec na to nereagoval. Po chvíli sa ho sestra opýtala: „Spolupracuješ s ním aj ty?“

Alec vzdychol. Pred Hero sa nedalo udržať žiadne tajomstvo, to už dávno dobre vedel. Bude ho pokúšať dotedy, kým z neho niečo nedostane. „Len okrajovo. Mohli by sme sa o tom prestať rozprávať, prosím?“

„Nuž, aspoň nemyslíš toľko na to, čo sa deje hore.“ Zdvihla zrak do stropu. „Nevypytujem sa, len špekulujem a sledujem pri tom tvoj výraz.“

„Hero, prestaň... prosím,“ žobronil, no neubránil sa úsmevu.

Aj Hero sa uškrnula. Naozaj jej šlo len o to, aby Alec nemyslel na pôrod svojej ženy. Bude to dlhá noc a Alec už teraz vyzeral unavený. „Takže špehuje pre francúzsku vládu alebo proti nej? Určite špehuje, pravda?“

Alec sa zahľadel do ohňa a snažil sa tváriť neutrálne.

„Pravdaže,“ odpovedala si Hero. „Je to jasné na základe toho, čo robil predtým. Tak čo, v tomto momente prevláda jeho oddanosť francúzskej alebo anglickej strane?“ Pozrela zvedavo na brata a naklonila hlavu nabok. Oči jej svietili. „Alebo je stále nezávislý a vedie vlastné operácie? To

je hádam najpravdepodobnejšie. Určite sleduje vlastný cieľ ako vždy a na každej strane vyhľadáva to, čo vyhovuje jeho zmyslu pre spravodlivosť... Ach!“ vykrikla triumfálne. „Zdvihol si obočie. Teda mám pravdu, však?“

Alec rezignovane pokrútil hlavou. „No a čo, keby si aj mala? Hero, poznáš ho lepšie ako ja.“

„V istom zmysle,“ odvetila kyslo. „Nie úplne.“ Nepokojne vstala. „Už ťa prestanem trápiť. Nezahráme si piket?“

„Asi by som sa nedokázal sústrediť.“

„Tým lepšie pre mňa.“ Vzala balíček karát, ktoré Alec s Marie Claire nechali na stole, a premiešala ich. „No tak, trochu ťa rozptýlim, braček.“

Prikývol a sadol si k stolu oproti nej. „Nie si unavená? V Raleighu si mala dlhú noc.“

„Veru. Tony sa opil, prehral v kockách všetko a potom chcel, aby som stavila svoj náramok. V parku na chodníku ma prenasledovali dvaja pripití muži. A, pravdaže, skončila som s Williamom,“ uzavrela ledabolo pri miešaní kariet.

„Nemala by si navštevovať také večierky a maškarády, Hero,“ zamračil sa Alec. „Vieš, že sa to nepatrí. Tom by s tým nesúhlasil.“

Tvár jej potemnela, oči jej na chvíľu zastreli tieň. „Tom mi nikdy nerozkazoval, Alec. Dobre to vieš.“

„Možno nie, ale mal na teba nejaký vplyv. Nikdy si nebola taká divá a neopatrná, keď žil.“

Hero držala svoj život vo vlastných rukách. Na bratove slová však nenachádzala odpoveď. Nedalo sa to poprieť. Áno, než Toma zabili, mala nejaký cieľ, zmysel života. Keď sa pomínul, pomínulo sa všetko. Živá sa cítila, len keď mala pocit, že sa pohybuje po tenkom ľade. Mala už dvadsaťtri rokov a bol najvyšší čas zvážniť. No to nebezpečné, vese-

lé obdobie, čo prežila s Williamom a jeho skupinou, jej poskytlo všetko, čo potrebovala: cieľ, výzvu... a, pravdaže, vášeň.

Ticho zrazu prerušil výkrik. Alec vyskočil na rovné nohy a zbledol. „Bože, to bola Marie Claire.“ Vykročil k dverám, ale sestra ho chytila za rameno.

„Nie, Alec, nechod tam. Budeš len zavadzať, drahý.“ Aj ona mala bledú tvár ako brat, ale hovorila rozhodne. „Nechajme to na tých, čo jej vedia pomôcť. Marie Claire nijako nepomôžeš, a keď uvidí, aký si rozrušený, bude to aj pre ňu len horšie. Vieš, ako sa o teba bojí.“

Alec zastal, odtiahol ruku z kľučky. „Asi máš pravdu. Ale je to na nevydržanie, Hero, keď ju počujem tak kričať.“

„Viem.“ Súcitne naňho pozrela. Vždy je ťažšie prežívať cudziu bolesť ako vlastnú. „Zájdem zistiť, či doktor nemá nejaké novinky.“ Nechala brata tak a ponáhľala sa nahor. Keď sa dostala na podestu, ozval sa ďalší výkrik. Zachvela sa, no zároveň sa upokojovala, že je to úplne normálne, všetky ženy takto trpia, odkedy je svet svetom, a tak to potrvá až do jeho konca. No ten pragmatizmus jej veľmi nepomohol, keď otvorila dvere do spálne a vkĺzla dnu.

Pestúnka sa odvrátila od postele a pozrela na Hero. „Dúfam, že sa lord Alec neznepokojuje. Všetko ide normálne. Je to silná žena, hoci trochu úzkostlivá. Do úsvitu sa všetko skončí. Povedzte to lordovi.“

Hero s obavami pozrela na posteľ. „Čo hovorí doktor Barrett?“

Pestúnka si odfrkla. „Čo on o tom vie? Pôrod je ženská záležitosť. Poviem vám, lady Hero, že dieťa sa do rána narodí. Verte mi.“

Hero sa usmiala. Pestúnke verila vo všetkom. Určite by ju raz aj ona uvítala po svojom boku v takejto situácii. Kývla a pobrala sa oznámiť to bratovi.

Bola to naozaj dlhá noc. Na úsvite, keď sa na námestí začal ozývať ranný ruch, dvere do salóna sa konečne otvorili a vošiel doktor Barrett. Tváril sa neprístupne a pokojne, akoby o nič nešlo. „Pane, s radosťou vám oznamujem, že ste sa stali hrdým otcom dievčatka,“ vyhlásil vážne. „Ak chcete ísť nahor, madam aj dieťa sú pripravené.“

Alec sa vymrštil z kresla a vybehol z miestnosti. Doktora nechal rozpačito postávať vo dverách.

„Hádám si dáte niečo na osvieženie, doktor Barrett,“ ozvala sa Hero a potlačila túžbu na vlastné oči uvidieť neter. „Madam si naozaj počínala dobre?“ Naliala mu poriadny pohár koňaku.

„Je trochu unavená, ale inak je v poriadku. Ďakujem, lady Hero.“ Vzal si pohár a kývol hlavou.

Hero si naliala o niečo menej a pripila si s ním na príchod nového člena rodiny. Napokon ho odprevadila k dverám a doktor vyšiel do chladného ranného vzduchu. V hale našla Jacksona.

„Vraj môžem lordovi pogratulovať, lady.“

„Áno, aj panej,“ pripomenula mu Hero a zauvažovala, prečo pri narodení vždy blahoželajú mužom, a chudera žena, ktorá si musí odtrpieť všetku bolesť, akoby s tým nemala nič spoločné. „Je to dievča,“ dodala. „Idem sa na ne pozrieť.“

Ponáhľala sa do spálne, kde pri posteli stále stála pestúnka. Marie Claire sa opierala o nadvihnuté vankúše a dcéra, tuho zabalená v zavinovačke, jej ležala na prsiach. Alec sedel na jednej strane postele a upieral na ne zahmlený pohľad. Na svoju ženu a dcéru.

„Len chvíľu, lady Hero.“ Pestúnka napravila rodičke prikrývku. „Matka a dieťa si potrebujú odpočinúť. A týka sa to aj vás, lord Alec. Aj vy ste unavený.“

„Aké meno jej dáte?“ vyzvedala Hero a zľahka sa dotkla

drobnej detskej rúčky. „Je taká drobná a krásna ako ružový púčik.“

„Budeme ju volať Fleur,“ vyhlásil hrdo Alec. „Fleur Elizabeth Louise... po matke Marie Claire.“

„Dokonalé.“ Hero sa sklonila a pobožkala švagrinú na čelo, potom silno objala brata. „Môžem chvíľu popestovať lady Fleur Fanshawovú?“

Marie Claire zdvihla uzlíček z prs a Hero ho vzala, hľadiac s údivom na detskú dokonalosť. S deťmi nemala žiadne skúsenosti, jej rodičia nemali súrodencov, takže v rodine sa nevyskytovali nijakí bratanci či sesternice. Keď tak nad tým premýšľala, s Alecom si v detstve vystačili sami. Zároveň, že nie sú viac excentrickí, uvedomila si a cynicky sa uškrnula. A nečudo, že oboch to ťahá do sveta a k ľuďom, ktorí sú nezvyčajní a skúsení.

Nebezpeční muži ako William Ducasse, vikomt zo St. Aubery, a svet, v ktorom sa pohybujú.

*Väzenie La Force, Paríž 1794,
pred tromi mesiacmi*

3 „MERDE,“ OZVALO SA Z KOPY špinavých handár na zemi pokrytej slamou, keď sa mreže s rachotom zabuchli a zo slamy vyliezol veľký potkan. Postava sa niekoľko minút nehýbala, potom vyskočila na nohy a do chodby vychrlila zopár poriadne štavnatých nadávok.

Druhý obyvateľ cely vstal, preložil si ruky na prsiach, nahol sa do kúta, nadvihol plec a zvedavo si obzeral prišielca. Zdvihol obočie nad hnedými očami, až sa mu na čele urobilo niekoľko jemných vrások. Počúval príval urážok. Keď sa prichodzí odmlčal, aby sa nadýchol, upozornil ho: „Prítahuješ na seba priveľa pozornosti. Na tvojom mieste

by som to nerobil. Máš šťastie, že neprišli na to, kto si, inak by si už ležala na dvore a strážnici by sa stavali do radu, aby si na tebe vybili zlosť.“

Postava sa pomaly odvrátila od mreží. „Ako si to zistil?“

„Mala si si stiahnuť...“ povedal prvý väzeň, keď si prichodzieho obzrel zblízka. Zjavne to bola žena. Červenú frýgickú čiapku si stiahla hlboko do čela. Vyzerala mladá, pod špinavou košeľou sa jej vzdúvali prsia; nechápal, že si to strážcovia nevšimli. Asi boli príliš opití.

„Stiahla som si ich,“ vyhlásila žena a uprela naňho výrazné zelené oči. Pomykala si špinavú ľanovú košeľu a znechutene sa zaškerila. „Potrebovala som však niečo, aby som obviazala muža, ktorého nechali krváčať v uličke.“

Spoluväzeň prikývol. „Vonku je to šialené. No ani tu to nie je o nič lepšie.“

Mimovoľne ju striaslo, lebo v tej chvíli sa do ticha ozval vzdialený výkrik.

„Kto si?“ opýtala sa.

Odstúpil od steny. „Guillaume, k vašim službám, mademoiselle.“ Hlboko sa jej uklonil. „Ale počúvam aj na meno William,“ dodal po anglicky.

Trochu sa zamračila. „Je to také zjavné?“ prehodila tiež po anglicky.

„Len pre vycvičené ucho. Moja úcta, mademoiselle, zvládate to majstrovsky.“ Znovu sa uklonil, do čela mu padol prameň gaštanových vlasov.

Napriek nepriaznivým okolnostiam sa rozosmiala. Ten úklon pôsobil nezmyselne a smiešne u muža oblečeného ako francúzsky robotník. Aj on mal rovnakú frýgickú červenú čiapku a nohavice po členky ako politický radikál, človek z ľudu, ktorý si nemôže dovoliť hodvábne nohavice po kolená ako stredná vrstva. Mohol byť revolucionár, ktorý sa potuloval okolo väzenia, bažil po krvi, niečej krvi, akej-